

NERVÁK III

ČERNÁ VDOVA

René Rony

NERVÁK III: ČERNÁ VDOVA

Copyright © René Rony, 2026

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-510-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-511-7 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-512-4 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Televizní obrazovka blikala v potměšném obývacím a její namodralé světlo se v pravidelných intervalech odráželo od skleněného stolku, prázdných lahví a popelníku přeplněného nedopalky. Zbytek místnosti tonul ve tmě. Závěsy byly zatažené už několik dní a do pokoje nepronikalo téměř žádné denní světlo.

Kapitán Jiří Majer, kterému už roky nikdo neřekl jinak než Nervák, seděl zabořený v rozvrzaném křesle. Bylo mu sedmatřicet, ale poslední dva roky mu přidaly nejméně deset let. Neoholená tvář, kruhy pod očima a zarudlé bělmo prozrazovaly probdělé noci a příliš mnoho alkoholu.

V pravé ruce držel láhev piva. V levé svíral cigaretu, ze které stoupal tenký proužek kouře. Popel občas sám odpadl na koberec, ale Jiří si toho nevšímal.

Na stole před ním stály další tři láhve. Jedna prázdná, dvě načaté.

Od smrti jeho ženy se jeho život postupně rozpadl na několik jednoduchých činností.

Napít se. Zapálit si. Vyspat se, pokud to vůbec šlo. Vzbudit se s bolestí hlavy.

A pak začít znovu, ale tentokrát až po práci. To byla přínosná změna.

Kdysi býval jedním z nejlepších vyšetřovatelů pražské kriminálky. Měl neobyčejný čich na lidi, dokázal si všimnout detailů, které ostatní přehlédli, a při výslechu dokázal z člověka vytáhnout informace, které dotyčný vůbec nechtěl prozradit. Několik jeho případů se dostalo do policejních učebnic.

Jenže Jiří měl jednu zásadní slabinu.

Sám sebe.

Nikdy neuměl držet emoce pod kontrolou. Když se rozzlobil, neexistovalo pro něj nic mezi mlčením a výbuchem. Dokázal během několika vteřin převrátit klidnou poradou v řev, urazit nadřízeného i kolegu a několikrát měl blízko k tomu, aby došlo k fyzickému konfliktu.

Po smrti manželky se všechno ještě zhoršilo. Jeho vztek se změnil v trvalý stav. A alkohol odstranil poslední zábrany.

Nakonec to prasklo.

Jedna hádka na oddělení. Jeden nadřízený, který odmítl ustoupit. Jedna rána pěstí do stolu, rozbitý monitor a několik vulgarit, které si Jiří mohl odpustit.

Mohl.

Ale neudělal to.

O několik dní později přišlo rozhodnutí. Elitní vyšetřovatel, který dostal za mříže desítky zločinců, skončil ze dne na den na dlažbě. Jeho služební zbraň, průkaz a přístup k vyšetřovacím spisům mu byl odebrán.

Pro člověka, který zasvětil policii celý svůj dospělý život, to byla rána. Pro člověka, který už stejně neměl pro co žít, to byl téměř rozsudek.

Jiří si lokl piva a zadíval se na televizi.

„...policie v tuto chvíli pracuje s několika vyšetřovacími verzemi,“ říkal moderátor. „Mladý muž, jehož tělo bylo nalezeno včera v noci v opuštěném objektu v pražských Holešovicích, měl být podle našich informací napojen na distribuci drog...“

Nervák se zamračil. Na obrazovce se objevila fotografie mrtvého.

Mladý kluk. Sotva přes dvacet. Pod fotografií běželo několik titulků.
Jméno, věk, místo nálezu těla.

Nervák sáhl po cigaretě. Pak se na obrazovce objevil známý znak policie.
Tisková konference. A s ní lidé, které Jiří znal až příliš dobře.

„No to mě poser...”

Naklonil se dopředu. Jako první se v záběru objevil plukovník Michal Vacek. Sedmapadesátiletý šéf celého odboru. Šedivé vlasy měl dokonale upravené, uniformu bez jediného záhybu a výraz člověka, který nerad přiznával, že něco neví. Vacek byl přesně ten typ šéfa, který dokázal být celé hodiny klidný, ale jediná špatná statistika mu dokázala zkazit náladu na celý týden.

Vyžadoval výsledky. Nezajímalo ho, jak složité okolnosti za nimi stojí.
Nezajímalo ho, kolik lidí na případu pracuje. Výsledek musel být a nejlépe včera.

Jiří si s ním nikdy příliš nerozuměl.

Vacek považoval Nerváka za výborného policistu s katastrofální povahou.
Jiří zase Vacka považoval za chodící tabulku statistik v drahém obleku.

„Další,” zamumlal.

Kamera zabrala majora Pavla Šimka. Jednapadesát let. Vedoucí oddělení.
Zkušený policista, který za sebou měl více než dvě desetiletí služby. Na rozdíl od Vacka nikdy nepotřeboval zvyšovat hlas, aby si získal respekt.
Šimek patřil mezi těch několik lidí na kriminálce, kterým Jiří skutečně věřil.

Možná jako jedinému.

Přestože byl jeho nadřízeným, několikrát se stalo, že Šimek po službě přišel za Jiřím jen proto, aby se ho zeptal na názor. Neoficiálně. Mezi čtyřma očima.

„Co si o tom myslíš, Jirko?”

Tak začínaly jejich rozhovory. A Jiří většinou věděl. Viděl souvislosti tam, kde ostatní viděli jen jednotlivosti. Teď se však díval na Šimka s pocitem, který neuměl pojmenovat. Chyběl mu. Stejně jako práce.

Obrazovka se znovu přepnula. Kapitán Radek Havel. Šestačtyřicet let. Vedoucí skupiny. Jiřího ruka se sevřela kolem lahve.

„Zase toho kreténa vytahují.“

Havel byl přesně ten typ člověka, kterého Nervák nesnášel.

Navenek uhlazený, vždy upravený, vždy připravený říct správnou větu ve správnou chvíli. Vždy věděl, komu zavolat, komu potřást rukou a komu připomenout, že něco udělal právě on.

Jenže Jiří věděl, s kým má tu čest. Havel nikdy nebyl dobrý vyšetřovatel. Když šlo do tuhého, často nevěděl, co dělat a zbytečně zmatkoval. Kdyby neměl nahoře spoustu svých známých, kterým lezl do zadku, tak by ho už dávno vyhodili z pražské kriminálky. Když, ale případ skončil úspěchem, uměl si připsat zásluhy.

A Nervák mu ležel v žaludku od prvního dne. Protože Jiří byl lepší. A všichni to věděli. Havel to věděl ze všech nejvíc.

Jiří si všiml, že během tiskové konference Havel několikrát skočil Šimkovi do řeči.

„Pořád stejný kokot,“ procedil mezi zuby.

Pak se v záběru objevil mladý muž. Nadporučík Petr Dvořák. Devětadvacet let. Analytik a výslechář. Na oddělení působil teprve několik let, ale už si vybudoval pověst člověka s mimořádně dobrou pamětí a schopností spojovat informace. Dvořák neměl Jiřího zkušenosti, zato měl trpělivost, která Nervákovi vždycky chyběla.

Když Jiří tlačil na podezřelého silou, Dvořák ho nechal mluvit. A právě proto z něj někdy dostal víc.

Jiří si povzdechl. „Dobrý kluk.“

Další tvář. Poručice Klára Benešová. Třiatřicet. Specialistka na drogové gangy. Tvrdá, disciplinovaná a přesná. Nebyla typem policistky, která by se nechala zastrašit autoritou nebo hlasitým mužem.

S Jiřím se několikrát pohádala tak, že o tom ještě týden mluvilo celé oddělení. Přesto ji respektoval. Možná právě proto. Klára nikdy nepředstírala, že něco ví. Když nevěděla, řekla to. Když si byla jistá, nenechala se přesvědčit. A když měl někdo problém, který se týkal drog, byla první, za kým lidé chodili.

Jiří si všiml jejího výrazu. Něco jí vadilo. Bylo to sotva patrné, ale Jiří znal Kláru dost dobře na to, aby si toho všiml.

Kamera zabrala posledního muže. Praporčík Milan Růžička. Čtyřicet let. Nejmladší z celé skupiny. Operativní technik. Na oddělení byl nováček, který se teprve učil, jak to v kriminálce chodí. Měl talent na techniku, dokázal se hrabat v kamerových záznamech, telefonech, počítačích a dalších věcech, o kterých Nervák často ani netušil, jak fungují.

„Aspoň někdo tam ještě umí makat,“ zamumlal.

Pak zpozorněl. Moderátor právě přestal mluvit. Na obrazovce se objevil Vacek.

„V tuto chvíli můžeme potvrdit pouze to, že vyšetřování probíhá několika směry. Vzhledem k citlivosti případu nebudeme zveřejňovat další informace.“

Jiří se hořce zasmál.

„Jasně. Protože nic nemáte.“

Napil se.

„Jsme opět ve vysílání, vážení diváci,“ usmál se redaktor přímo do kamery. „O rozhovor jsem požádal kapitána Radka Havla z pražské kriminálky. Kapitáne, veřejnost je znepokojena včerejším nálezem těla mladého drogového dealera v parku na Žižkově. Co nám k tomuto brutálnímu činu můžete v tuto chvíli říct?“

Havel si odkašlal, naklonil se dopředu a položil obě ruce na stůl tak, aby vynikly jeho zlaté hodinky.

„Dobrý večer všem divákům u obrazovek,“ začal Havel pomalým, profesorským tónem. „Předně bych rád zdůraznil, že situace je plně pod naší kontrolou. Tým pod mým vedením pracoval celou noc. Vyšetřování je sice na samém počátku, ale naše policie má už teď velmi jasné indicie.“

„A můžete být konkrétnější?“ skočil mu do řeči redaktor. „Veřejnost zajímá, zda obyvatelům Žižkova hrozí nějaké nebezpečí. Bylo to vyřizování účtů mezi gangy?“

Havel se tajuplně usmál a významně zvedl ukazováček. „Víte, pane redaktore, kriminalistika je jako šachová partie. A já jsem šachista. Podle mých zkušeností a hloubkové analýzy místa činu můžeme téměř jistě vyloučit, že by šlo o náhodný incident. Oběť byla nalezena bez života. A to je pro nás klíčový fakt.“

Redaktor na vteřinu zaváhal a sraštil obočí. „Předpokládám, že když jde o vraždu, oběť bývá bez života, kapitáne...“

„Jistě, jistě,“ mávl Havel zlehka rukou, jako by vysvětloval abecedu malému dítěti. „Ale já mluvím o specifickém stavu bezživotnosti. Tělo leželo na břiše, což nám, odborníkům, jasně naznačuje, že pachatel přišel buď zepředu, nebo zezadu. Druhá varianta je z boku, ale tu prozatím držíme v záloze jako pracovní teorii.“

Marek z režie uslyšel, jak mu do sluchátka režisér zařval: „Co to ten chlap blábolí za nesmysly?!“ Redaktor se však snažil udržet profesionální tvář.

„Aha... Takže přišel ze všech možných stran. A co samotná příčina smrti? Spekuluje se o předávkování, nebo o fyzickém napadení.“

„K tomu vám řeknu jedno. Můj analytický instinkt mi říká, že drogy v tomto případě hrály velkou roli. Oběť totiž byla dealerem drog. A kde jsou drogy, tam se většinou prodávají drogy. My se teď soustředíme na hypotézu, že pachatelem je někdo, kdokoli, kdo měl motiv ten čin spáchat, případně někdo, kdo motiv neměl, ale stál na špatném místě.“

Redaktor znejistěl a podíval se do svých poznámek. „Rozumím. Takže podezřelý je vlastně kdokoliv?“

„Přesně tak,“ přikývl Havel spiklenecky. „Jsme obzvláště blízko. Kdybyste viděl, jak precizně jsem řídil ohledání místa činu. Víte, běžný policista vidí stopy v trávě. Já vidím příběh. Zjistili jsme například, že oběť před smrtí dýchala. A pak dýchat přestala. To je pro mé pedagogy... tedy metodiky z kriminálky jasný signál, že došlo k narušení životních funkcí.“

„To je... nepochybně fascinující průlom,“ řekl redaktor a v hlase mu zněl lehký sarkasmus, který Havel vůbec nepostřehl. „A co zbraň? Našla se na místě vražedná zbraň?“

„To je předmětem služebního tajemství,“ zvažněl Havel a dramaticky snížil hlas. „Ale mohu prozradit, že jsme našli předmět, který by zbraní být mohl. Nebo taky ne. Může jít o běžný předmět každodenní potřeby, který byl použit neobvyklým způsobem, anebo o neobvyklý předmět použitý běžným způsobem. Každopádně zbraň v tuto chvíli buď máme, nebo ji intenzivně hledáme.“

Redaktor na chvíli ztratil řeč. Zíral na Havla s nesmírně sebevědomým úsměvem, očividně přesvědčený o tom, že předvádí mistrovský výkon profesionála.

„Kapitáne Havle,“ zkusil to redaktor znovu. „Můžete občany alespoň ujistit, že pachatel bude dopaden?“

„Pane redaktore, já vám zaručuji, že pachatele dopadneme přesně ve chvíli, kdy zjistíme, kdo to je, a najdeme ho,“ odpověděl Havel bez mrknutí oka. „Můj tým, který sice vedu já, ale dělám to s maximální skromností, operuje v terénu dvacet čtyři hodin denně. Zločinec nemá šanci. Dokud

stojím v čele operativy já, občané mohou klidně spát. A pokud nespí, měli by se zamyslet, jestli nemají s tím případem něco společného.“

Redaktor se zhluboka nadechl, podíval se přímo do kamery a zjevně se snažil zachránit situaci před úplným fiaskem.

„Děkuji... Děkuji vám za tyto vyčerpávající a... unikátní informace, kapitáne Havle. To byl kapitán Radek Havel z pražské kriminálky. A my si teď dáme krátkou komerční přestávku.“

Jakmile zhasla červená kontrolka na kameře, Havel si spokojeně upravil sako.

„Tak co, dobrý, ne?“ usmál se na redaktora. „Srozumitelné, úderné, žádná panika. Takhle se má mluvit s médii.“

Viktor Marek jen zíral, zatímco z režie mu do sluchátka zněl jen hlasitý smích a poté nadávky.

Když Havel před kamerou začal blábolit nesmyslné teorie o postupu vyšetřování, Nervák jen nechápavě kroutil hlavou.

„To je neskutečný kokot a takoví mají zelenou,“ zavrčel do ticha pokoje. Na jednu stranu cítil bodavou lítost, že u toho případu nemůže být a odvést pořádnou práci, na druhou stranu byl rád. S Havlem by se během pěti minut chytil pod krkem.

Podzimní slunce už moc tepla nevydávalo.

Viselo nízko nad střechami okolních domů a jeho bledé paprsky dopadaly na mokré asfalt, který se po ranním dešti leskl jako černé sklo. Ze stromů podél ulice pomalu padalo listí. Některé listy se zachytily na kapotách zaparkovaných aut, jiné se lepily na podrážky bot kolemjdoucích.

Bylo krátce po osmé ráno a Praha se pomalu probouzela do dalšího sychravého dne.

Jiří Majer stál před nenápadnou administrativní budovou na okraji města a držel v ruce kelímek s kávou. Na sobě měl tmavou koženou bundu, černé kalhoty a kožené kotníkové boty. Oblečení měl vždycky jednoduché. Nesnášel kravaty, saka a všechno, co mu připomínalo policejní porady.

Na krku měl služební průkaz soukromé bezpečnostní agentury Vanguard Security.

Byla to zvláštní věc. Ještě před několika lety měl průkaz s policejním znakem. Teď měl logo soukromé firmy, ale zvykl si, aspoň částečně.

Po odchodu od policie potřeboval práci. Ne kvůli penězům. Těch měl díky několika rokům u kriminálky dost na to, aby nějakou dobu přežil.

Potřeboval hlavně důvod ráno vstát. Vanguard Security mu ho poskytla. Agentura patřila mezi největší soukromé bezpečnostní společnosti v Praze. Zajišťovala ochranu podnikatelů, politiků, manažerů, zahraničních návštěv i různých objektů, kde si majitelé nepřáli spoléhat pouze na klasickou ostrahu.

A Nervák tam dělal šéfa. Na papíře to znělo důležitě. Ve skutečnosti to znamenalo nekonečné telefonáty, kontrolování lidí, plánování směn, řešení průšvihů a občasné osobní zásahy.

Jiří si na to překvapivě rychle zvykl. Možná proto, že bezpečnostní práce měla jednu zásadní výhodu. Nikdo po něm nechtěl, aby se tvářil, že je někdo jiný.

Když se mu něco nelíbilo, řekl to.

Když někdo něco pokazil, řekl mu to také.

A když měl někdo problém s jeho způsobem komunikace, mohl klidně podat výpověď. Jiří by mu ji hned podepsal.

„Majere!“

Hlas za jeho zády ho vytrhl z myšlenek. Otočil se. Dveře budovy se otevřely a vešel Bohumil Bareš. Majitel Vanguard Security.

Šedesátiletý chlap, který vypadal, jako kdyby se celý život živil hlavně knedlíky, bůčkem a pivem. Byl pořádně tlustý, měl lesklou pleš a kulatý obličej, na kterém se téměř neustále držel výraz člověka, který se právě chystá někomu vyprávět sprostý vtip.

Nebyl to žádný krasavec. Vlastně byl pravým opakem, ale Bareš měl jednu vlastnost, která byla podle Nerváka mnohem důležitější než vzhled.

Měl srdce na pravém místě.

„Co tady stojíš jak tvrdý Y?“ zahulákal se smíchem Bareš.

Jiří se podíval na hodinky. „Čekám na tebe.“

„A proč?“

„Protože jsi mě sem zavolał,“ zakroutil nechápavě hlavou.

Bareš se zamyslel. „Aha.“

Jiří se na něj podíval. „Ty jsi zapomněl, přiznej se!“

Bareš se zazubil. „Chtěl jsem tě nasrat.“

„To se ti nepovedlo.“

„Výborně. Takže den začal dobře.“

Jiří si odfrkl. Bareš k němu došel a poplácal ho po rameni.

„Dáme kafe?“

„Už se stalo,“ ukázal Nervák na kelímek hozený v koši.

Bohumil Bareš nikdy neměl potřebu dělat ze sebe někoho, kým nebyl. Neměl vysokou školu, nikdy nepracoval v žádné státní instituci a jeho obchodní metody byly občas poněkud svérázné.

Ale vyznal se v lidech. A Jiřího odhadl správně. Viděl v něm člověka, který má poctivost zakořeněnou hluboko v sobě, i když má hubu proříznutou tak, že by jí dokázal během pěti minut urazit polovinu místnosti.

Barešovi to nevadilo. Naopak. Tvrdil, že právě proto si ho najal.

„Víte, proč vás беру?“ zeptal se jednou při jejich prvním pohovoru.

Jiří tehdy pokrčil rameny. „Protože jste zoufalý.“

Bareš se rozesmál. „Ne. Protože jste jediný člověk, který mi během pohovoru řekl, že moje firma stojí za hovno.“

Bareš mu tento rozhovor připomněl a oba se zasmáli.

„Stála. Díky mě už se za ni nemusíš stydět,“ usmál se Nervák.

„A proto tě mám rád. Nesnáším lidi, kteří se přetvařují a za zády dělají sviňárny.“

A tak se mezi nimi vytvořilo zvláštní přátelství. Nebyl to vztah otce a syna. Ani klasické přátelství. Spíš vzájemný respekt dvou chlapů, kteří věděli, že se na toho druhého mohou spolehnout.

Recepce Vanguard Security byla jednoduchá, ale vkusná. Žádný přehnaný luxus. Šedé stěny, tmavé dřevo, několik obrazovek s kamerovými záznamy a velké logo firmy za recepčním pultem.

U stolu seděla mladá recepční. „Dobré ráno, pane Majere.“

„Dobré.“

„Pan Bareš vás čekal.“

Jiří se podíval na Bareše. „Tak to jsem překvapený. Myslel jsem, že na mě zapomněl.“

„Slyším tě,“ zavrčel Bareš.

„To byl záměr.“

Recepční se pousmála. Bareš se otočil.

„Vidíš? Tohle je přesně důvod, proč ho tady nechávám. Lidi se smějí a neodcházejí.“

Jiří se zastavil. „Co jsi chtěl?“

Bareš se potutelně usmál. Následoval ho po schodech nahoru.

Ve druhém patře se nacházely kanceláře vedení a operační centrum. Na několika velkých monitorech běžely kamerové záběry z objektů, které Vanguard Security chránila. Jiný monitor zobrazoval mapu Prahy s vyznačenými stanovišti jednotlivých týmů.

Nervák se na ni automaticky podíval. Byl to zvyk. Stejně jako kdysi. Mapa. Lidi. Body. Možné problémy. Nikdy se toho nezbavil.

Bareš si toho všiml.

„Pořád to děláš.“

„Co?“

„Prohlížíš si mapu, jako kdybys hledal pachatele.“

Jiří pokrčil rameny. „Profesionální deformace.“

„Ty už nejsi policajt.“

Jiří se zastavil. Bareš si uvědomil, že řekl něco, co možná říkat neměl. Několik vteřin bylo ticho.

„Já vím,“ odsekl Jiří.

„Tak, pojď dál!“ řekl Bareš nadšeně a otevřel dveře své kanceláře. Sedl si do koženého křesla a usmíval se od ucha k uchu. „Musím ti někoho ukázat. Poznal jsem naprosto dokonalou ženskou.“

Bareš mu ukázal mobil. Ze snímku se usmívala oslnivě krásná, mladá a podle oblečení i očividně zámožná žena.

Nervák znechuceně povzdychl a zúžil oči. Podíval se na svého plešatého, korpulentního šéfa, a pak znova na obrázek krasavice. V jeho detektivním mozku okamžitě blikla červená kontrolka. Něco tady sakra nesesedlo.

„Bohouši,“ řekl Nervák tvrdým tónem a opřel se o stůl. „Nic ve zlém, ale proč by si taková roštěnka začínala se starším, tlustým chlapem, jako jsi ty? A neříkej mi, že je to kvůli tvé osobnosti.“

Bareš se místo urážky jen spokojeně zasmál, opřel se do svého masivního koženého křesla a sáhl si na své úctyhodné břicho.

„Ty jsi prostě nevyléčitelný cynik, Jíro,“ zavrtěl hlavou Bareš, v očích mu ale stejně jiskřilo chlapecké nadšení. „Ale dobře, já ti ten náš příběh povím. Až to uslyšíš, pochopíš, že na světě ještě existuje osud.“

„Spíš sponzoring,“ zamumlal Nervák a překřížil si ruce na prsou. „No tak spust', jak se pohádková víla snížila k pobytu mezi smrtelníky.“

„Byl jsem před čtrnácti dny na té charitativní aukci umění v hotelu Hilton,“ začal Bareš a očima zabloudil k foto v mobilu ke krasavici. „Znáš to, samá snobárna, drahé šampaňské, které chutná jako zvětralá minerálka, a lidi, co přihazují miliony na mazanice, jen aby ukázali, že na to mají. Už jsem se nudil a chtěl odejít. A najednou ji vidím u baru. Seděla tam úplně sama, držela skleničku a vypadala jako z jiného světa. Taková... křehká, tajemná. Později jsem zjistil, že je jí 27 let.“

„A ty ses jako správný rytíř rozhodl provětrat peněženku,“ přerušil ho Nervák.

„Vůbec ne!“ ohradil se Bareš. „Přišel k ní takový ten mladíček, navoněný manekýn. Znáš ten typ – drahý oblek na míru, nagelované vlasy, úsměv od

ucha k uchu. Začal na ni otravně dorážet, nabízel jí drinky, byl vyloženě drzý a nechtěl odejít. Viděl jsem na ní, jak je jí to nepříjemné. Tak jsem přišel k nim, stoupl jsem si vedle a řekl jsem tomu mladíkovi, jestli by neměl jít otravovat někoho ve své věkové kategorii, nebo mu ukážu, jak rychle umí moje ochranka vyprovázet hosty.“

Nervák si odfrkl. „Takže hrdinský zásah šedesátiletého Ramba. A co ten kluk?“

„Zvedl se a vypadl. Viktorie se na mě podívala těma svýma obrovskýma očima, vydechla úlevou a řekla mi tu nejkrásnější věc, jakou jsem kdy od ženy slyšel.“

„'Děkuji vám, pane, tady je číslo mého účtu'?“ nadhodil Nervák chladně.

Bareš ho ignoroval. „Řekla mi: 'Děkuji vám. KONEČNĚ opravdový chlap, co si na nic nehraje a nemá potřebu předvádět své ego.' Chápeš to, Jíro? Řekla, že má už plné zuby těch mladých, sebestředných kluků, co si myslí, že jim patří svět. Dávala přednost zralému, stabilnímu muži, ze kterého vyzařuje klid a velká síla.“

Nervák protočil panenky. „Velká síla, ty ses úplně zbláznil. Bohouši, vole, vždyť to smrdí jako třikrát ohříváná polévka. Přesně tohle říkají zlatokopky, když hledají někoho, kdo má před důchodem a za sebou tlusté konto.“

„Ale ona žádná zlatokopka není!“ zvýšil Bareš trochu hlas a zvážněl. „Dali jsme se do řeči. Seděli jsme u baru dvě hodiny. Zjistil jsem, že je to dcera zámožného architekta, který před lety zemřel v zahraničí. Viktorie po něm zdědila dostatek majetku. Má vlastní byt, vlastní investice. Peníze ode mě vůbec nepotřebuje! Víš, o čem jsme si povídali? O umění, o cestování, o tom, jak je dnešní svět povrchní. Druhý den jsme šli na večeři do jedné zapadlé restaurace na Malé Straně. Žádný luxus, obyčejná hospůdka. A byla nadšená! Mluvila se mnou úplně otevřeně.“

„Až moc otevřeně, co?“ zúžil Nervák oči. „A nevymáčkla z tebe náhodou, kolik máš poboček, jaké má Vanguard Security obraty, kolik máš dětí a jestli máš napsanou závěť?“

„Jíro, kurva, už mě sereš!“ vyletěl Bareš z křesla, i když v jeho hlase byl spíš smutek než skutečný hněv. „Proč nemůžeš mít alespoň jednou v životě radost se mnou? Řekla mi vše i o své minulosti. Ztratila manžela. Je to chudák holka, která si prošla peklem a lidi ji jen využívali pro její vzhled. Řekla mi, že u mě se poprvé po letech cítí bezpečně. Že ze mě cítí ochranu. Víš, jaké to pro mě je? V mém věku?“

Bareš se posadil zpátky, pohladil prstem obrázek na mobilu a potichu dodal: „Ona mě bere takového, jaký jsem. Netlačí na mě. Naopak, byla to ona, kdo říkal, že bychom měli zpomalit, aby si o ní lidi nemysleli nic špatného. Ale já nechci čekat. Zamíloval jsem se jako kluk, Jíro. A ona... nevím jestli mě miluje, ale váží si mě.“

Nervák stál u stolu, díval se na svého šéfa a v duchu cítil, jak mu mrazivý pocit projíždí páteří. Ten příběh byl až moc dokonalý. Všechno do sebe zapadalo tak hladce, jako když zručný scénárista píše pohádku pro naivní děti. Viktorie přesně věděla, na jaké struny má zabrnkat – zahrála na tohle staré, opuštěné chlapské ego, nabídla mu pocit hrdiny a maskovala to údajným vlastním bohatstvím.

„Bohouši,“ řekl Nervák tichým, ale neústupným hlasem. „Jestli je to tak, jak říkáš, tak ti přeju to nejlepší. Ale jsem šéf tvojí ochranky. Moje práce je i chránit tebe před vším, co tě může ohrozit. A tahle ženská je pro mě v tuhle chvíli neprověřené riziko.“

„Sakra, Jíro, nepřeháněj to...“

„A víš vůbec, jak se jmenuje?“

„Viktorie vole, už jsem ti to říkal.“

„Myslím příjmení.“

„Kolářová. A ať tě ani nenapadne se šťourat v jejím životě.“

Druhá kapitola

Nervák seděl ve své malé kanceláři bez oken v suterénu budovy Vanguard Security, kde vládlo chladné a potemnělé prostředí. Vzduchem se tu nesl závan zatuchliny a starého stravování, přičemž se do holých betonových zdí za léta hluboce zažral i cigaretový kouř.

Jediným skutečným zdrojem světla byla modravá záře ze dvou velkých monitorů na stole, protože stropní zářivka svítila jen velmi slabě a nepříjemně studeně. Její nepřetržité bzučení tvořilo spolu s kapáním vody z kohoutku kulisu, kterou už ostatní nevnímali, ale Nervák ji registroval stále.

Na stole ležely dva prázdné kelímky od kávy a přetékájící popelník, vedle nichž se vršily listy papíru popsané rychlými poznámkami. Vedle klávesnice ležel telefon, jehož rozsvěčující se displej však Nervák zcela ignoroval. Teď ho totiž nezajímalo vůbec nic jiného než Viktorie.

Zapálil si cigaretu a hluboce se nadechl, přestože byl první tah do plic ostrý a vyvolával kašel. Kouř chvíli podržel v ústech, načež ho pomalu vydechl směrem k větráku, který ho okamžitě rozptýlil do chladného vzduchu. Potom se opřel do židle a znovu se zadíval na obrazovku, zatímco jeho prsty začaly rychle létat po klávesnici.

Získat základní data o Viktorii nebylo těžké, ale mnohem složitější bylo pochopit, proč mu na ní od začátku něco nesesedělo. Použil proto svoje staré policejní přístupy i neoficiální kanály, které si za léta u kriminálky vybudoval. Některé z těchto kontaktů už byly dávno mimo službu, zatímco jiné zřejmě překračovaly hranici zákona. Nervák se tím však nezabýval, jelikož byl zvyklý hledat informace tam, kde ostatní selhávali.

Na monitoru se postupně objevovala jednotlivá data, od jména a data narození až po školní záznamy či staré policejní protokoly. První nesrovnalost se objevila téměř okamžitě, když se ukázalo, že příběh o bohatém otci architektovi byl čistou lží. Nervák se na několik vteřin nehybně zastavil, načež otevřel další databázi. Výsledek však zůstal úplně stejný, takže na místě celého jejího rodinného zázemí zela jen prázdnota.

Nervák si promnul bradu a začal hledat dál, tentokrát až u původního rodného listu a starých záznamů sociálního odboru. Několikrát musel projít stejný nečitelný údaj, než se před ním objevila informace, která všechno změnila. Viktorie se totiž nenarodila do bohaté rodiny, ale matce, jež ji krátce po narození asi opustila. Otec neznámý. Již tři měsíce po porodu tak skončila v dětském domově, což Nerváka při pohledu na datum nepříjemně překvapilo.

Následně začal procházet záznamy o pěstounské péči, do níž si ji ve třech měsících vzali manželé Kunovi z jednoho průmyslového města na severu Čech. Pěstounka pracovala jako uklízečka na základní škole, zatímco její manžel byl obyčejným dělníkem a svářečem v místní továrně. Bydleli v oprýskaném panelákovém bytě na sídlišti, kde žili podle sociálních správ velmi skromně.

Nervák si otevřel další dokument, v němž byl popis domácnosti napsán velmi stroze a bez známek jakéhokoli týrání. Místo očekávaného tajemství či zlé rodiny tak našel dva obyčejné lidi, kteří se snažili vychovat cizí dítě. Při pohledu na školní hodnocení však zjistil, že velmi chytrá Viktorie Kunová vykazovala výrazné problémy s autoritami. Často se hádala s učiteli, odmítala tresty a nakonec z domu několikrát utekla.

Nervák si poznámky vytiskl a položil si je vedle sebe, protože byl zvyklý skládat lidi z drobných detailů. Viktorie zatím představovala zvláštní součet opuštěného dítěte, nadprůměrné inteligence a opakovaných útěků. Z domova utekla definitivně v patnácti letech, načež začala žít na vlastní pěst v Praze zcela bez peněz či pomoci.

Jakmile Nervák otevřel policejní databázi a zadal její tehdejší jméno, systém mu okamžitě vyhodil jednu shodu. Byla tam krátká zpráva z policejní razie, jež obsahovala přesnou adresu, datum i jméno podniku. Nervák se posadil rovněji a otevřel starou složku z jednoho vyhlášeného strip baru na Václavském náměstí. Tento podnik v době svého největšího rozmachu navštěvovali bohatí podnikatelé i lidé ochotní platit za diskrétnost.

Razie proběhla krátce po půlnoci, kdy policisté v klubu hledali drogy a nelegální zaměstnance. Nervák projížděl snímky plné kouře, rozbitých sklenic a zatčených lidí, přičemž našel několik známých tváří. Pak však objevil další fotografii a uviděl na ní mladou polonahou dívku na pódiu, která vypadala kvůli výraznému líčení starší. Tenkrát měla blond vlasy. Ale ten obličej byl nezaměnitelný. Ty samé chladné oči. Ten samý tvar čelisti. Byla to Viktorie.

Mezi záznamy našel i jméno její tehdejší kolegyně z klubu. Dívka vystupovala pod jménem Sabrina. Nervák zjistil její současnou adresu. Bydlela v zastrčené uličce na Žižkově.

O hodinu později už Nervák stál před starým činžákem. Chodba domu smrděla kočičí močí a plísni. Omítka ze zdí opadávala. Nervák vyšel do třetího patra a zaklepal na oprýskané dřevěné dveře. Otevřela mu asi třicetiletá žena s vyžilým obličejem a pod očima tmavé kruhy. Měla na sobě obnošený župan a v ruce držela zapálenou cigaretu.

„Co chceš?“ zeptala se nepřívětivě a změřila si ho pohledem. „Jestli něco prodáváš, tak vypadni.“

Nervák vytáhl z kapsy dvě stovky a fotku Viktorie. „Chci si jenom promluvit o tvojí staré kamarádce ze strip baru Gold.“

Žena se podívala na bankovky. Oči se jí rozsvítily. Otevřela dveře dokořán. „Pojď dál. Ale dělej. Nemám na tebe celý den.“

Obývací byl malý a přeplněný starým nábytkem. Na stole ležely prázdné lahve od vína a plné popelníky. Vzduch byl těžký a nedal se dýchat. Nervák zůstal stát u dveří.

„Pamatuju si ji moc dobře,“ řekla Sabrina a posadila se na prosezenou pohovku. Vzala si bankovky a strčila je do kapsy županu. „Jmenovala se tenkrát jinak. Byla to nejmladší holka v klubu. Tancovala u tyče nahá už v patnácti. Všichni chlapi z ní byli paf. Vypadala na dvacet. Ale byla chladná jako led. Nikdy nikoho neměla ráda. Šla jenom po penězích. Vždycky říkala, že nebude třít bídu jako její pěstouni.“

„Jak se dostala z toho zvráceného podniku?“ zeptal se Nervák a udělal krok k ní.

„Ulovila prvního chlapa,“ zasmála se žena hořce. „Bylo jí čerstvě devatenáct. Mu bylo pětapadesát. Vlastnil nějakou IT firmu a vydělával neskutečné prachy. Chodil k nám do klubu každý týden. Viktorie mu úplně zamotala hlavu. Její pěstouni byli nadšení. Svářeč a uklízečka svatbu hned požehnali. Byli rádi, že se o ni bohatý chlap postará a že jim z toho taky něco kápne.“

„A co se s ním stalo?“ naléhal Nervák.

„Co by se stalo,“ potáhla žena z cigarety a vypustila kouř k popraskanému stropu. „Žila s ním necelé dva roky v luxusu. A pak zničehonic dostal srdeční infarkt. Umřel v posteli. Šeptalo se, že ho usouložila k smrti. Viktorie podědila barák, firmu i konta. Bylo jí dvacet jedna a byla z ní milionářka. Ale jí to nestačilo.“

„Vyprávěj dál,“ řekl Nervák tvrdě.

„Za rok nato si našla dalšího, Bartoše,“ pokračovala žena a zasmála se. „Byl to nějaký velký prodejce nemovitostí. Tomu bylo šedesát osm let. Prachů měl ještě víc než ten první. Vzala si ho, a pak jednoho dne jeli na luxusní dovolenou do Karibiku. Tam se pán rozhodl, že si spolu zapotápějí. On se utopil. Údajně se mu zasekla výstroj nebo co. Ona vyplavala úplně v pořádku a se slzami v očích. Zase dědila všechno.“

Nervák zatnul pěsti v kapse. „A třetí?“

„Třetí byl Kolář,“ přikývla žena. „Ten vlastnil velkou síť prodejen s koly. Ha, ha, ha, Kolář prodává kola. Výstižné příjmení. Byl pohádkově bohatý. Pochovala ho před dvěma roky. Tenhle byl astmatik. Jedné noci dostal těžký záchvat. Inhalátor prý nemohl najít, ležel na nočním stolku, ale náhodou spadl pod postel. Než přijela záchranka, byl tuhý. Polici nenašla cizí zavazadla.“

„Co dělala od té doby?“ zeptala se Nervák.

„Odjela do zahraničí,“ odpověděla žena a odklepla popel na zem. „Žila na vysoké noze v Monaku a ve Španělsku. Lítala soukromýma letadly, kupovala drahé šperky. Fakt utrácet umí perfektně. Pak jí prachy začaly docházet. Snažila se tam ulovit nějakého cizího boháče. Někého naftového magnáta nebo šejka, či co. Ale tam je moc velká konkurence. Holky jsou tam mladší a dravější. Nechytla se. Tak se vrátila zpátky do Prahy. Aby si našla dalšího bohatého blbouna.“

„A našla si?“

„Nevím. Po smrti Koláře se už neobjevila a já ji sama nikdy nekontaktuji, protože je to náladová mrcha.“

„A ten její první manžel, jak se jmenoval?“

„Nevím, Mynář nebo Mlynář. Druhý se jmenoval Bartoš a třetí Kolář, což už jsem říkala.“

„Měl Mynář nebo Mlynář rodinu, musel se rozvést kvůli Viktorie?“

„To bylo to zvláštní a zábavné. Byl to starý mládenec, o ženské nikdy nestál, žil jen se svou matkou, ale ta už zemřela před šesti lety. Zajímaly ho jen prachy a najednou se zblázní do mladé holky.“

„Byl mezi lidmi oblíbený?“

„Oblíbený nebyl, a když si nabrnkl Viktorii, tak se tomu všichni posmívali. Skrblík a mladá holka. To nešlo dohromady. Najednou, ale začal pouštět peníze a točil se kolem ní jako korouhvička. Lidé z toho měli škodolibou radost. Přáli mu, že ho připraví o peníze.“

„A co říkali, když zemřel?“

„Už jsem to říkala, že ho ušoustala k smrti, aby mohla dědit. Poldové ji nic nedokázali.“

„A jak to všechno víš. Máš slušný přehled o jejím soukromí.“